

hvad enten de ere valgte af Befolkningen eller af Autoriteterne, som anbringe Børn ude omkring i Pleje, at de vælge disse Pladser, hvori Børnene skulle anbringes, med mere Omsigt. Hvis det havde været det stedlige Værgeraad, der havde optraadt her, vilde man kunne have rettet en meget stærk Anklage imod det, og man vilde sikkert ogsaa have gjort det fra Befolkningens Side. Men jeg synes, at der kan rettes en endnu større Anklage mod de Mænd her inde i København, som uden at have det fjerneste Kendskab til et Hjem og uden Kontrol sende en lille 9-aarig moderløs Dreng til et saadant Hjem.

Det er ikke noget enestaaende; jeg skal her gøre opmærksom paa et Tilfælde af lignende Art, blot endnu mere grave-rende. Det angaar ogsaa en 9-aarig eller maaske omtrent 10-aarig Dreng, hvis Moder er en Tjenestepige, der ikke kan have ham hos sig i den Plads, hvor hun tjener. Han bliver saa anbragt paa Si Børnehjem ved Varde, hvor han for Resten havde det godt, det er et udmærket lille Børnehjem. Men saa meldte der sig en Bonde ved Navn Theodor Nielsen, som vilde have en Tjenestedreng, og denne Mand havde da Anbefalingskrivelse med fra Læreren og var anbefalet af Præsten. Han faar den lille Peter til Tjenestedreng. Han er haard ved Drengen. En Dag har Drengen været et Ærinde i Byen og er bleven noget længe borte. Da han kommer tilbage, slaar Bonden et Dækken over ham, binder et Reb om Dækkenet, affører ham hans Benklæder, og medens hans Hustru holder Drengen for Munden for at hindre ham i at skribe, gennembanker han Drengen. Da det stilles Drengen i Udsigt, at han kan vente en lignende Afstraffelse næste Dag, løber han derfra og hen til en Husmand i Nærheden, der bringer ham paa Raunsø Fattig-gaard. Der kommer han luset, pjaltet, ski-den og syg og bliver bragt til Sengs. Lægen, Doktor Lauridsen i Bramminge, hentes til Drengen. Han fandt et Lag af Smuds over Drengens Krop, saaledes at han bogstavelig talt maatte skræbes ren. Hans Benklæder, siger Doktoren, vare saa smudsige, at om man havde trukket mine egne en halv Snes Gange igennem en Mødding, vilde det være umuligt at gøre dem saa smud-sige. Der fandtes ikke mindre end 20 materiefyldte Blærer paa en Tokrones eller en Barnehaands Størrelse. Drengen havde faaet Gigtfeber, idet Blodet var blevet forurennet, og havde faaet en Hjertefejl for Livet. Han ligger døende nu. Saa kalder Lægen denne Bondemand til sig og spør-

ger, hvorfor han har begaaet en saadan Mishandling mod Drengen. Dertil giver Manden ikke andet Svar end dette, at denne Dreng ikke vil bestille det, han paalægger ham, det er en rigtig skidt Knægt. Men Bonden er saa gaaet til Vorherre og har faaet Lov af Vorherre til at slaa Drengen. Saa siger Lægen meget fornuftigt: Tror De, at De kan bilde mig ind, at Vorherre har givet Dem Lov til at slaa Drengen. Jeg taler med denne Dreng, der opholder sig paa Raunsø Fattig-gaard, og jeg spørger ham: Hvorfor fik du de Klø? Han siger: Jo, jeg skulde gaa over til Mandens Søster i Faaborg og bede hende komme den næste Dag; paa Vejen kom jeg til at tale med en anden Dreng. Hvad var det for en Dreng? spurgte jeg. Det var en Gaardmandssøn. — Hvad talte I om? — Vi talte om Fredericia. — Om Fredericia? — Ja, han havde været i Fredericia og set „Den tapre Landsoldat“ og Skibene og alle de mange Mennesker. — Hvad var han da i Fredericia for? — Jo, han var der med Skolen. — Hvorfor var du da ikke med? — Nej, jeg maatte ikke. — Hvor mange vare ikke med paa den Udflugt, som Skolen foretog? — Jeg var den eneste. — Havde du da bedt om Lov og kunde ikke faa Lov? — Nej, det kunde jeg ikke.

Jeg behøver ikke at kommentere denne Drengs Meddelelser overfor ærede Medlemmer. Det er allerede, synes jeg, meget haardt, brutalt at nægte saadan en lille Knægt Lov til at følge med de andre Dreng paa en Udflugt til Fredericia. Sæt Dem, mine Herrer, ind i denne Situation. Denne lille Knøs, der har staaet med vidt opspilede Øjne og Øren og hørt paa Eventyret om Fredericia, den By, hvor han ikke har været, han kommer nu hjem og faar Tamp af sin Husbond, og han tamps saadan, at han paaføres en Sygdom, der har til Følge, at han hele Livet vil bære Mærke deraf eller vil dø. Præsten i vedkommende Landsby, hvor Drengen har hjemme, rykker frem med en Erklæring i Venstrebladet i Esbjerg, hvori han falder over denne Dreng og siger om Plejefaderen, at han gør Indtryk af at være en god Mand, hvem Barnets Tarv ligger paa Sinde, og han giver mig nogle Meddelelser, hvis Sandhed jeg ikke har Grund til at drage i Tvivl, fordi de stemme ganske med det Kendskab, jeg har til Drengen. — Men hvad er der da i Vejen med denne Dreng? — Ja, han har taget nogle Lorg-netter, og saa har han tabt dem, og det ene Glas er gaaet itu. Paa Grundlag